

Arrest

nr. 141 983 van 26 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2015 in plaats van op 10 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DOUTREPONT loco advocaat H. RIAD en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S.(...) I.(...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en op 21 november 1987 geboren te zijn in het dorp Qarsidee, district Kohestan, provincie Kapisa. De laatste 12 jaar woonde u met uw ouders in de stad Mazar-i-Sharif, in de Noordelijke provincie Balkh. U studeerde economie aan de universiteit en in 2008 studeerde u af. Na een jaar werkloos te zijn, begon u op 26 juli 2009 te werken als kassier bij de Afghaanse nationale bank in Hairatan. 10 à 11 maanden later - in april, mei 2012 - begon u als administratief medewerker te werken voor het bouwbedrijf 'Arghaman Brodaran'. Een jaar later werd u getransfereerd naar een logistiek bedrijf (ABL) van dezelfde eigenaars waar u verantwoordelijk was voor het onderhandelen van de contracten en het toezien op de levering van de juiste materialen.

Omwille van dit werk ontving u in november 2013 drie dreigtelefoons op 25 dagen. U legde hierover een klacht neer op 15 december. Op 7 januari 2014 werd u - op de terugweg van een levering van materiaal op de legerbasis in Maimana - in Charbolak ontvoerd door de taliban. U werd meegenomen naar een huis waar nog andere taliban waren. Pas nadat u beloofde met hen samen te werken lieten ze u vrij. Toen u aan uw familie vertelde wat er was gebeurd, zeiden ze dat u het land moest verlaten.

De volgende dag ging u bij een vriend in Pul-i-Khumri. Hij vond een smokkelaar voor u en vijf dagen na uw vrijlating verliet u Afghanistan. Op 18 februari 2014 kwam u aan in België en twee dagen later diende u uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielrelaas en/of identiteit legt u volgende documenten voor: uw 'taskara' + Engelse vertaling (Afghaans identiteitsdocument), uw diploma, schoolresultaten, schoolcertificaten, uw rijbewijs, identiteitsbewijs, werkcontracten, certificaten van opleidingen, bedrijfsregistratie, financiële documenten ivm. het werk, werkcontract bij de AIB (bank), SME-certificaat, uw klacht bij de politie, nieuwsartikels ivm. de regio en zes foto's.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, § 2 - van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden aangestipt dat u onvoldoende elementen aanhaalt die het CGVS overtuigen van uw voorgehouden vrees voor vervolging. Zo slaagt u er aanvankelijk niet in spontaan en gedetailleerd te vertellen over de gebeurtenissen die u noopten uw land te verlaten. Wanneer u gevraagd werd te vertellen waarom u uw land verlaten hebt, antwoordt u zeer kort en wilt u eerst gevraagd worden naar uw laatste werk dat uiteindelijk de oorzaak van uw probleem zou zijn (CGVS vragen 60-61). Dit duidt op een gebrek aan spontaniteit in uw relaas en laat uitschijnen dat u uw verhaal onvoldoende beheerst om er vrank en vrij over te vertellen. Later wordt u terug gevraagd te vertellen wat er gebeurd is en dan antwoordt u opnieuw zeer bondig en oppervlakkig. U kwam niet verder dan te stellen dat u werd ontvoerd, onder druk werd gezet om samen te werken met de taliban. Van iemand met uw universitaire achtergrond die vanwege deze feiten zijn land diende te verlaten, mag toch verwacht worden dat hij uitgebreider en op een meer doorleefde manier op zulke vragen kan antwoorden (CGVS vragen 10-17, 81, 85). Pas als u concreter gevraagd wordt naar wat er gebeurde toen u tegengehouden werd, slaagt u erin een uitgebreider antwoord te formuleren (CGVS vraag 86). Maar dit antwoord blijft eerder oppervlakkig en beperkt zich tot een erg feitelijk verslag van wat er zich heeft afgespeeld nadat u tegengehouden werd door de taliban. Het lukt u niet om doorleefd te vertellen over het moment waarop u ontvoerd werd door de taliban. Het ongetwijfeld traumatische karakter van zo een ervaring moet nochtans een diepe indruk op u nagelaten hebben. Dat u daar desondanks niet met meer beleving kunt over vertellen, laat toe te twijfelen aan de waarachtigheid ervan (CGVS vragen 88-97, 133). Het feit dat u pas, wanneer u voor de vierde keer gevraagd wordt naar uw problemen, vertelt over de telefonische bedreigingen is exemplarisch voor uw gebrek aan spontaniteit en beheersing van uw eigen relaas (CGVS vraag 86). Noch tijdens het gehoor noch in de vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van DVZ op 14 maart 2014) vermeldt u deze bedreigingen. Deze bedreigingen zijn nochtans ernstig genoeg om eerder al te vernoemen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat deze mee de oorzaak van uw ontvoering waren. Dit niet eerder ten berde brengen, tast de geloofwaardigheid ervan aan. Dat u dit niet had vermeld omdat "ze het u niet gevraagd hebben" is geen afdoende excuus. Er werd u telkens duidelijk gevraagd te vertellen over de problemen die u had in Afghanistan (CGVS vraag 124).

Voorts spreekt u zichzelf tegen wanneer gepeild wordt naar de reactie van uw familie op deze telefoontjes: aanvankelijk stelt u dat u uw familie pas op het einde op de hoogte bracht en dus nadat u bij de politie was gegaan, terwijl u kort nadien zegt dat u voor u naar de politie ging uw vader op de hoogte had gebracht en dat hij net als uw directeur u aanraadde naar de politie te gaan (CGVS vragen 98, 125-127). Dit bevestigt de indruk dat u uw eigen verhaal onvoldoende beheerst en dat er aan de dreigtelefoons geen geloof gehecht dient te worden.

Daarnaast is het opmerkelijk dat de taliban u enkel met de belofte dat u met hen zou samenwerken laten gaan (CGVS vragen 86, 123-124). Van hen mag verwacht worden dat ze niet zo naïef zouden zijn om er zomaar van uit te gaan dat u hen zou helpen wanneer u dat beloofd hebt. Dat zij op de hoogte waren van uw adres, werk etc. is geen afdoende verklaring om deze gang van zaken te verklaren. Bovendien hebben zij na uw vertrek geen contact meer opgenomen met uw familie of anderen om u terug te vinden of om hun dreigementen ten uitvoer te brengen (CGVS vragen 134-139). Wanneer het hen werkelijk menens was u voor hun kar te spannen of te straffen indien u hen niet gehoorzaamde, mag er redelijkerwijs verondersteld worden dat zij uw reilen en zeilen beter zouden opvolgen en via verschillende wegen u zouden proberen te bereiken of in het oog te houden. Dat zij na uw vrijlating niets deden in dit verband, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Het is overigens opmerkelijk dat de taliban net u eruit pikten. U hebt geen grotere zichtbaarheid dan de chauffeurs werkzaam voor het bedrijf, wel integendeel. Zij moeten immers ook de vrachtwagen terugbrengen, terwijl u in de anonimiteit van het openbaar vervoer terugkeerde. Er valt geen grondige reden te bedenken voor het feit dat u - en niemand anders van de medewerkers - gevisieerd werd door de taliban. Uit uw verklaringen over de telefonische bedreigingen blijkt immers dat de ontvoering geen toeval was, maar dat zij specifiek naar u op zoek waren. Aangezien zij u bedreigden vanwege uw werk, mag er logischerwijs van uitgegaan worden dat ook andere medewerkers - en zeker medewerkers die meer in de openbaarheid treden of zichtbaarder optreden namens de firma - zulke bedreigingen zouden ontvangen. Dat u alleen te kampen had met bedreigingen is niet logisch binnen deze context. Doordat u zelf stelt dat enkel u problemen had, wordt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder ondergraven (CGVS vragen 86, 93, 102, 118-121).

Rekening houdend met alle bovenstaande vaststellingen heeft u uw zelfverklaarde vrees voor vervolging omwille van uw werk bij een logistiek bedrijf niet aannemelijk gemaakt. U slaagt er niet in uw verklaringen voldoende hard te maken. De hoedanigheid van vluchteling kan u aldus niet worden toegekend.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Zij zijn een aanduiding van uw werk, opleiding en identiteit, wat door het CGVS niet wordt betwist. Het bewijs van uw klacht is een met de hand geschreven document wat door eender wie, eender waar, eender wanneer kan opgesteld zijn. De herkomst van dergelijke documenten kan onmogelijk worden vastgesteld en de bewijswaarde ervan is - in het licht van uw weinig overtuigende verklaringen - dan ook bijzonder relatief. Bovendien is de brief gedateerd op 13 mei 2014, waardoor dit document een sterk gesolliciteerd karakter heeft. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt ook dat dergelijke documenten gemakkelijk aangekocht of via corruptie verkregen kunnen worden (zie administratief dossier).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij

de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, in casu Mazar-i Sharif - waar u de laatste 12 jaar woonde - , dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie de aan het dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus, Afghanistan: Veiligheidssituatie Afghanistan - Regionale analyse. Deel II: Noord en West Afghanistan, 25 juni 2014) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de Noordelijke regio van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. UNHCR deelt Balkh in onder de 'relatief veilige provincies'. Op een door UNOCHA opgemaakte lijst van alle Afgaanse provincies waarbij een inschatting van mogelijke escalatie van het geweld gemaakt wordt staat de provincie Balkh onderaan die lijst. Hoewel er een aantal lokale conflicten en incidenten plaatsvonden in verschillende districten in de provincie Balkh valt op dat het aantal burgerslachtoffers in elk district van Balkh systematisch erg laag is.

Er kan dus bezwaarlijk worden gesteld dat er een situatie heerst van veralgemeend willekeurig geweld. Mazar-i Sharif wordt daarenboven beschreven als een stad met een groot politiek en economisch gewicht dat, ook mede doordat het relatief geïsoleerd is gebleven de voorbije decennia van het conflict, groot en groeiend is.

Bijkomend wenst het CGVS op te merken dat Mazar-i-Sharif bereikbaar is via zijn luchthaven en geen van de bronnen vermeldt tot op heden gewelddadige acties gericht tegen het verkeer van en naar de luchthaven. Integendeel, de luchthaven van Mazar-i-Sharif genereert een grote passagiersstroom, vanuit de luchthaven van Kabul, zowel als vanuit andere bestemmingen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh (Mazar-i Sharif) actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als een eerste middel voert verzoeker de schending aan van "artikel 1, A, (2), van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, goedgekeurd door de wet van 26 juni 1953; van artikel 1, (2), van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd door de wet van 27 februari 1967; van artikels 52 en 48/3, juncto 62, van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet); van artikel 4, punt 3, van de Richtlijn 2004/83/EC betreffende de minimumnormen voor de verlening van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus; van de motiveringsplicht, zoals bepaald in artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet; van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; en van de algemene zorgvuldigheidsplicht en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur;"

In wat zich voordoet als een tweede middel voert verzoeker de schending aan van “*artikel 1, A, (2), van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, goedgekeurd door de wet van 26 juni 1953; van artikel 1, (2), van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd door de wet van 27 februari 1967; van artikels 52 en 48/4, juncto 62, van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van artikel 4, punt 3, van de Richtlijn 2004/83/EC betreffende de minimumnormen voor de verlening van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire-beschermingsstatus; van de motiveringsplicht, zoals bepaald in artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet; van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; en van de algemene zorgvuldigheidsplicht en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur;*”.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Zo slaagt verzoeker er aanvankelijk niet in spontaan en gedetailleerd te vertellen over de gebeurtenissen die hem ertoe hebben aangezet zijn land van herkomst te verlaten. Wanneer hem tijdens het gehoor op Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gevraagd wordt om te vertellen waarom hij zijn land van herkomst heeft verlaten en hierbij gevraagd wordt om zo uitgebreid en gedetailleerd mogelijk te vertellen, antwoordt verzoeker zeer bondig en oppervlakkig (stuk 6, gehoorverslag, vraag 60). Verzoeker komt niet verder dan te stellen dat zijn leven in gevaar liep en dat de taliban van plan waren hem te vermoorden. Wanneer hem vervolgens gevraagd wordt hoe de problemen zijn begonnen (stuk 6, gehoorverslag, vraag 61), merkt hij op dat er niet is gevraagd naar zijn laatste job. Wanneer hem opnieuw gevraagd wordt om te vertellen wat er precies gebeurd is waardoor hij zijn land van herkomst diende te verlaten, beperkt hij zich slechts tot de stelling dat hij werd ontvoerd en onder druk werd gezet om samen te werken met de taliban (stuk 6, gehoorverslag, vraag 81). Van iemand met verzoekers universitaire achtergrond die gevraagd wordt om precies en gedetailleerd te vertellen wat er gebeurd is waardoor hij zijn land diende te verlaten, mag toch verwacht worden dat hij uitgebreider en op een meer doorleefde manier op zulke vragen kan antwoorden (stuk 6, gehoorverslag, vragen 10-17, 81, 85). Pas als verzoeker concreter gevraagd wordt naar wat er gebeurde toen hij tegengehouden werd, slaagt hij erin een uitgebreider antwoord te formuleren (stuk 6, gehoorverslag, vraag 86). De Raad stelt vast dat ook dit antwoord eerder oppervlakkig blijft en zich beperkt tot een erg feitelijk verslag van wat er zich heeft afgespeeld nadat hij tegengehouden werd door de taliban. Het lukt verzoeker niet om

doorleefd te vertellen over het moment waarop hij ontvoerd werd door de taliban. Het ongetwijfeld traumatische karakter van een dergelijke ervaring moet nochtans een diepe indruk op hem nagelaten hebben (stuk 6, gehoorverslag, vragen 88-97, 133). Van een persoon met zijn achtergrond kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij desbetreffend doorleefde verklaringen kan afleggen en dit op elk moment dat hem hiernaar gevraagd wordt. Deze elementen raken immers de kern van verzoekers asielrelaas. Waar verzoeker verwijst naar het gegeven dat hij precies weet op welke datum hij klacht heeft neergelegd (stuk 6, gehoorverslag, vraag 116), op welke dag hij werd ontvoerd (stuk 6, gehoorverslag, vraag 116), wanneer de dreigtelefoontjes hebben plaatsgevonden (stuk 6, gehoorverslag, vragen 99 en 102) en op welke datum het eerste telefoontje heeft plaatsgevonden (stuk 6, gehoorverslag, vraag 106), merkt de Raad op dat deze concrete vaststellingen geen afbreuk doen aan het voorgaande. Verzoeker gaf immers een antwoord op specifieke vragen. Verzoeker slaagde er echter niet in op een doorleefde manier te vertellen omtrent de gebeurtenissen die hem zijn land van herkomst hebben doen verlaten wanneer hem hiernaar werd gevraagd. Evenmin volstaat de verwijzing naar de zogenaamde “doorleefde” details die hij kon geven met betrekking tot deze ontvoering. Ook hier werden er verzoeker specifieke vragen gesteld en gaf hij een antwoord. Waar verzoeker er nog op wijst dat het verhoor bijzonder kort was (twee uur en een half) en hij de kans niet kreeg om alle details te geven waarom hij zijn land moest verlaten, met uitzondering van de laatste algemene vraag die niet voldoende is om een kort verhoor helemaal aan te vullen, stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens het gehoor meermaals de kans kreeg om spontaan te vertellen over zijn problemen en dat het hem op dat ogenblik vrij stond om details te geven omtrent de reden waarom hij zijn land diende te verlaten.

Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker slechts wanneer hem op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen concreter gevraagd wordt naar wat er gebeurde toen hij tegengehouden werd (stuk 6, gehoorverslag, vraag 86) de dreig telefoons vermeldde. Er kan niet worden ingezien om welke reden verzoeker een dergelijk essentieel element niet eerder heeft vermeld. Immers, van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de asielprocedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn asielrelaas zelfs al op de Dienst Vreemdelingenzaken zou vermelden te meer uit verzoekers verklaringen blijkt dat deze mee de oorzaak van zijn ontvoering waren. Het feit dat verzoeker het element waarop hij thans zijn asielaanvraag steunt niet bij aanvang van de asielprocedure vermeldt, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Overigens is het ook pas wanneer hem concreter gevraagd wordt naar wat er gebeurde toen hij tegengehouden werd en aldus bij de derde vraag tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die specifiek betrekking heeft op zijn problemen dat hij deze dreig telefoons vermeldde.

Dat verzoeker dit niet had vermeld omdat “*ze het hem niet gevraagd hebben*” (stuk 6, gehoorverslag, vraag 124) is niet afdoende. Er werd hem meermaals duidelijk gevraagd te vertellen over de problemen die hij had in Afghanistan.

Zo stelt de Raad vast dat aan verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gevraagd werd waarom hij zijn land verlaten heeft. Er werd hierbij duidelijk gesteld dat hij dit zo uitgebreid en gedetailleerd mogelijk diende te vertellen (stuk 6, gehoorverslag, vraag 60). Verzoeker verklaarde toen enkel dat zijn leven in gevaar was dat de taliban van plan waren hem te vermoorden en dat hij anders was dood geweest door de taliban (vraag 60). Wanneer specifiek gevraagd werd naar hoe die problemen begonnen zijn, hetgeen dé kans bij uitstek was om over de dreig telefoons te vertellen die de aanleiding waren van verzoekers problemen, stelt verzoeker dat er hem niet gevraagd is over zijn laatste job (stuk 6, gehoorverslag, vraag 61). Verzoeker maakte toen geen melding van de dreig telefoons. Deze dreig telefoons waren nochtans de aanleiding om een klacht in te dienen. En enige tijd daarop zou verzoeker ontvoerd zijn. Dergelijke elementen maken de kern uit van verzoekers asielrelaas. Waar verzoeker aangeeft dat het belangrijk was voor hem om eerst rustig uit te leggen wat hij op zijn laatste job moest doen aangezien de redenen die hem zijn land hebben doen verlaten intiem verbonden waren met de laatste job, verklaart niet waarom hij geen onmiddellijk antwoord kon geven op deze vraag. Er stond verzoeker immers niets in de weg om de inhoud van zijn laatste job te bespreken bij de uiteenzetting van zijn asielrelaas te meer verzoeker zelf stelt dat “*de redenen die hem zijn land hebben doen verlaten intiem verbonden waren met de laatste job*”. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker nadat er verscheidene vragen werden gesteld omtrent zijn laatste job, hij bij de eerstvolgende vraag om te vertellen wat er precies is gebeurd waardoor hij zijn land diende te verlaten, zich opnieuw beperkt tot een zeer beknopt antwoord, zonder melding van de dreig telefoons (stuk 6, gehoorverslag, vraag 81). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift met

betrekking tot deze vraag aangeeft dat aan verzoeker slechts wordt gevraagd wat er gebeurd is waardoor hij zijn land diende te verlaten en benadrukt dat het niet is omwille van de telefoontjes dat hij zijn land heeft moeten verlaten, maar omwille van zijn ontvoering, dient te worden opgemerkt dat er uitdrukkelijk wordt gevraagd wat er “*precies gebeurd is*”. Niettegenstaande er tijdens het gehoor op het moment dat deze vraag werd gesteld reeds eerder werd gevraagd om uit te leggen waarom hij zijn land heeft verlaten en hierbij werd benadrukt dat hij dit uitgebreid en gedetailleerd dient te doen en dat gevraagd werd hoe de problemen zijn begonnen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen had op het ogenblik dat de vraag werd gesteld wat er precies is gebeurd waardoor hij zijn land diende te verlaten, nog steeds geen uitgebreid relaas gekregen niettegenstaande er herhaaldelijk naar werd gevraagd. Redelijkerwijs kon van verzoeker worden verwacht dat hij zijn asielrelaas uitgebreid, doorleefd en gedetailleerd uit de doeken doet. Het feit dat hij bij aanvang van het verhoor melding zou hebben gemaakt van de klacht die betrekking heeft op die telefoontjes, verschoont het bovenstaande niet.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker aanvankelijk verklaarde dat hij zijn familie pas op het einde op de hoogte bracht en dus nadat hij bij de politie was gegaan, terwijl hij kort nadien stelt dat hij voor hij naar de politie ging zijn vader op de hoogte had gebracht en dat deze net als zijn directeur hem aanraadt naar de politie te gaan (stuk 6, gehoorverslag, vragen 98, 125-127). De loutere stelling dat dit geen tegenstrijdigheid is, doet geen afbreuk aan de tegenstrijdigheid. Voor zover verzoeker lijkt aan te halen dat hij met familie, de leden van zijn familie bedoelde die van die telefoontjes nog niet op de hoogte waren, zijnde zijn moeder en broer, merkt de Raad op dat dit slechts een *post factum* bewering is die niet bij machte is de tegenstrijdigheid te verschonen.

Het is bovendien niet aannemelijk dat de taliban niets meer van zich liet horen na verzoekers plotse vertrek te meer ze tijdens zijn vasthouding dreigende taal spraken en hem sloegen en ze hem specifiek viseerden (stuk 6, gehoorverslag, vragen 57, 86, 93, 134-137). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift opmerkt dat er rond eind maart – begin april, 4 of 5 talibanleden bij zijn ouders thuis waren geweest om te weten waar verzoeker was, dient erop te worden gewezen dat dit opnieuw slechts een *post factum* verklaring is. Overigens kan verzoeker hiervan geen enkel objectief bewijs neerleggen. De door verzoeker aangehaalde redenen waarom zijn ouders dit verborgen zouden houden voor hem kunnen niet overtuigen, gelet op het belang van dergelijke gebeurtenis ter staving van verzoeker zijn asielrelaas. Ook het feit dat verzoeker zijn voormalige raadsman van deze gebeurtenissen niet geïnformeerd heeft, omdat hij niet wist dat deze van belang konden zijn voor zijn asielaanvraag en ook omdat het interview reeds had plaatsgevonden en hij niet wist dat hij deze elementen nog op één of andere manier kon laten gelden, vormt geenszins een valabele uitleg, opnieuw rekening houdend met het belang van dergelijke feiten ter ondersteuning van verzoeker zijn asielrelaas.

Wat betreft de door verzoeker neergelegde klacht dient te worden opgemerkt dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de klacht die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde heeft. De Raad wijst eveneens op de informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit de beperkte bewijswaarde van Afghaanse documenten blijkt. Deze kunnen immers gemakkelijk aangekocht of via corruptie verkregen worden. Het feit dat de naam van de politiechef volgens de informatie van verzoeker zou overeenkomen met de naam van de persoon in de klacht vormt op zich geen bewijs dat de klacht authentiek zou zijn. Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat het louter neerleggen van een klacht geen bewijs vormt van de in de klacht aangehaalde feiten.

De verwijzing naar rapporten en artikelen waarin wordt verwezen naar de situatie van chauffeurs, bouwvakkers en tolken, personen waarvan gedacht wordt dat ze samenwerken met de Internationale gemeenschap en het hebben van een bepaald risicoprofiel, het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van Nederland of het onderzoek dat in Australië wordt verricht door de Australische asielinstanties, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijven hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op

ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het argument dat verzoeker geen bescherming van de Afghaanse autoriteiten kan krijgen is gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet relevant. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, zijnde Mazar-i Sharif in de provincie Balkh, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus “Afghanistan” “Veiligheidssituatie-Regionale analyse. Deel I: centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad” van 25 juni 2014 en COI Focus “Afghanistan” “Veiligheidssituatie- Regionale analyse. Deel II: Noord-en West Afghanistan” van 25 juni 2014) en aan de verweernota (COI Focus “Afghanistan, Veiligheidssituatie – Beschrijving van het conflict” van 25 juni 2014) blijkt dat de provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan en grotendeels in handen is van de overheid. UNHCR deelt Balkh in onder de ‘relatief veilige provincies’. Op een door UNOCHA opgemaakte lijst van alle Afghaanse provincies waarbij een inschatting van mogelijke escalatie van het geweld gemaakt wordt staat de provincie Balkh onderaan die lijst. Hoewel er een aantal lokale conflicten en incidenten plaatsvonden in verschillende districten in de provincie Balkh valt op dat het aantal burgerslachtoffers in elk district van Balkh systematisch erg laag is. Uit deze informatie blijkt niet dat er een situatie heerst van veralgemeend willekeurig geweld. De provinciehoofdstad, Mazar-i Sharif, is de afgelopen decennia relatief geïsoleerd geweest van het conflict. Hierdoor kon haar politieke en economische gewicht groeien en wordt ze nu beschouwd als officieuze hoofdstad van het Noorden. Uit voormelde informatie blijkt bovendien dat Mazar-i Sharif een toevluchtsoord vormt voor families uit andere districten die de onveiligheid of droogte ontvluchten. Mazar-i Sharif is overigens vlot bereikbaar vanuit de luchthaven vanuit Kabul.

De Raad is op basis van voormelde informatie van oordeel dat burgers thans in Mazar-i Sharif in de provincie Balkh, geen reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de informatie aanwezig in het administratief dossier niet correct noch actueel zou zijn.

Met betrekking tot de aangehaalde schending van artikel 3 EVRM ten slotte dient te worden gewezen op het feit dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op wat voorafgaat toont verzoeker niet aan dat een terugkeer naar Afghanistan een schending van artikel 3 EVRM zal opleveren.

2.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.6. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF